

ÎNCHEIERE

12 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul –Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul întreprinderii mixte „Incaso”, societate cu răspundere limitată, avocatul Natalia Covaliov, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de reprezentantul întreprinderii mixte „Incaso” societate cu răspundere limitată, avocatul Natalia Covaliov împotriva Esmeraldei Mednic cu privire la încasarea datoriei,

c o n s t a t ă:

La 08 aprilie 2016 reprezentantul întreprinderii mixte „Incaso” societate cu răspundere limitată (în continuare – ÎM „Incaso” SRL), avocatul Natalia Covaliov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Esmeraldei Mednic cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a menționat că, întreprinderea mixtă „Moldcell”, societate pe acțiuni (în continuare – ÎM „Moldcell” SA), în calitate de operator, și Esmeralda Mednic, în calitate de abonat, au încheiat contractul de abonament și acordul suplimentar, potrivit căruia operatorul se obligă să ofere abonatului posibilitatea de a beneficia de opțiunea promoțională de procurare a unui telefon mobil la preț special, cu condiția achitării din partea abonatului a abonamentului lunar pe o perioadă obligatorie de 18 luni.

Susține că Esmeralda Mednic a încetat să achite abonamentul lunar, din care considerent a cauzat un prejudiciu ÎM „Moldcell” SA, care constă din datorie acumulată și compensație, în sumă totală de 4209,40 de lei, fiindu-i calculată și o penalitate de 0,5% pentru fiecare zi de întârziere pentru 100 de zile în sumă de 2104,70 de lei.

Menționează că, Esmeralda Mednic a achitat suma de 1500 de lei, iar încasarea datoriei în mărime de 4814,10 lei este imposibilă pe cale amiabilă.

Solicită încasarea de la Esmeralda Mednic a datoriei în sumă de 4814,10 lei, a taxei de stat în mărime de 270 de lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 800 de lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Călărași din 13 septembrie 2016 s-a respins integral acțiunea reclamantului ÎM „Incaso” SRL împotriva Esmeraldei Mednic cu privire la

încasarea datoriei, ca fiind nefondată.

Prima instanță a reținut că, contractul de abonament și acordul suplimentar la acesta nu conțin informații detaliate despre prețurile și tarifele aplicate și mijloacele prin care se pot obține informații actualizate privind toate tarifele aplicabile, precum și modalitatea de facturare a serviciilor prestate și termenul limită în care abonatul urma să achite serviciile prestate.

La fel, instanța a reținut că serviciile de telefonie au fost suspendate din a doua lună, iar încasarea plății pentru abonament pentru următoarele 13 luni, în condiția în care pârâta nu a beneficiat și nu a putut beneficia de servicii de telefonie mobilă (numărul fiind suspendat), ar constitui o îmbogățire fără justă cauză a reclamantului, care solicită încasarea sumelor, dar nu oferă nimic în schimb.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017 s-a respins apelul declarat de ÎM „Incaso” SRL și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 11 iulie 2017, reprezentantul ÎM „Incaso” SRL, avocatul Natalia Covaliov a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017 solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu încasarea de la intimată în beneficiul ÎM „Moldcell” SA a datoriei în sumă de 4814,10 lei, a taxei de stat în mărime de 608 lei și cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 1000 de lei.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale cauzei, invocând că instanțele inferioare au dat o apreciere eronată facturii de plată anexată la materialele cauzei și a faptului că intimata a achitat parțial datoria în mărime de 1500 de lei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul reține că din materialele cauzei nu se poate desprinde momentul comunicării părților deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 aprilie 2017 (f.d.71-74), însă aceasta a fost expediată prin scrisoare de însoțire nr.9520-3 din 25 mai 2017 (f.d.75), iar recursul a fost declarat la 11 iulie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicat pe plic (f.d.83¹). Prin urmare, calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, instanțele inferioare au dat o apreciere eronată facturii de plată anexată la materialele cauzei și a faptului că intimata a achitat parțial datoria în mărime de 1500 de lei, nu pot fi reținute, deoarece acestea poartă un caracter declarativ și nejustificat și nu constituie temei de declarare a recursului, iar forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs constituie descrierea circumstanțelor de fapt ale cauzei și o apreciere a probelor efectuate de reprezentantul recurentului care nu pot fi puse la baza recursului, însă toate acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Completul de admisibilitate concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii, iar reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul al un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanță de recurs reține că

recursul declarat de reprezentantul ÎM „Incaso” SRL, avocatul Natalia Covaliov nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată, fiind neglijate în mod clar dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că reprezentantul ÎM „Incaso” SRL, avocatul Natalia Covaliov a depus cererea de recurs, după ce a avut posibilitate de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr. 21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție în mod unanim ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul ÎM „Incaso” SRL, avocatul Natalia Covaliov, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul întreprinderii mixte „Incaso”, societate cu răspundere limitată, avocatul Natalia Covaliov, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță